

мѣрилъ; донесохъ ми единъ товаръ *цигари*, отъ които всяка една има цѣнъ два франга, но пакъ сж неоцѣнимы. Ето еднъ. Сбогомъ пріятелю!

Като възлѣзохъ съ трудъ прѣзъ шесть-тѣхъ стропа за да стигна до горничкѣтъ си, дръпнахъ растреперанъ отъ умиленіе блаженнѣтъ си чашъ, отъ който испихъ малко по малко колкото водъ имаше, и слѣдъ това запалихъ цигарѣтъ на пріятеля си, та запушихъ и ся огледахъ въ огледалото съ усмихваніе за да ся понасърдчъ. И слѣдъ това рѣшихъ ся да излѣзъ пакъ, съ пълно почти убѣжденіе, че движеніето и разгледваніето разны челоуѣцы и нѣща щѣхъ да сж спасителны за мене. Отворихъ вратата, но почудихъ ся и доядъ мя като видѣхъ въ тѣсното прѣдстаіе женѣтъ на вратаря, която ми ся видѣ че ся смути отъ внезапното ми появленіе. Тая жена бѣше испърво слугыня при майкѣ ми, и защото ѣкъ обичаше, дала ѣ бѣ това печелно мѣсто въ което си е и днесъ. Съзрѣлъ бѣхъ че отъ нѣколко дена насамъ мя съгледателствувахе, а днесъ като ѣкъ сварихъ на тѣжъ ѣ работѣ отгорѣ: — Какво търсишь тукъ? ѣкъ попытахъ троснѣто. — Нищо, Г. Максиме, нищо, отговори смутена, приготвихъ свѣщилата. Азъ подигнахъ раменѣ и слѣзохъ.

Понеже деньтъ приближаваше къмъ крайтъ си, обходихъ мѣстата дѣто става най-голѣма навалица, безъ да ма е страхъ че ще ма познае нѣкой. Ввърлихъ си цигарѣтъ, защото ма врѣдеше.